

Jakso 8 Uutta perspektiiviä ja inspiraatiota nuorisoalalle

Koulutuskeskus Salpaus. Podcast.

Virpi: Tänäpä podcastissa käydään läpi rupattelulla vähän erinäköisiä toimijoita. Meillä on Ice Heartsia, Walkersia, Homebasea ja sitten Monosta muutama sananen. Aloitetaan vaikka sieltä Miikasta.

Miikka: Joo. Moi, mä oon Miikka. Mä oon Homebasen kävijä, ollut joku 3-4 vuotta. Mä oon tässä Salpauksella opiskelemissa toista vuotta kasvatus- ja ohjausalaa.

Virpi: Yes, kiitos.

Sanna: Terve. Sanna Koskinen, toimintavastaavana Walkersilla. Meillähän on siis 13-17-vuotiaille kohtaamispaikka Lahden keskustassa. Tehdään myös jalkautuvaa työtä. Tarkoituksena on tavoittaa sellaisia nuoria, jotka eivät ole kiinnittyneenä mihinkään harrastustoimintaan, tai käy missään Nuokuilla. Ja saattaa olla muutenkin elämässä sellainen tilanne, että ei ole ehkä turvallisia aikuisia ympärillä. Meillä tarjotaan turvallisia aikuisia. Meillä on vapaaehtoisia illoissa mukana, jotka haluavat antaa aikaansa lahtelaisille nuorille, tai päijäthämäläisille nuorille. Semmoista.

Virpi: Joo, hyvä.

Rina: Moikka. Mun nimi on Rina ja mä oon Homebasen kävijä. Oon vuoden verran käynyt Homebasella. Mitä Homebase on mulle? Mulle se on sellainen paikka, missä mä oon opetellut luottamaan ihmisiin ja olemaan oma itseni turvallisessa ympäristössä. Olen myöskin saanut sieltä toipuvia ystäviä ja mun mielestä se on sellainen yhteisö, millainen jokaiselle pitäisi olla niiden elämässä.

Janne: Moi. Mä olen Janne Auvinen. Mä olen Salpauksessa nuorisoyhteisöohjaaja-opiskelija. Myös toisen vuoden opiskelija, niin kuin Miikkakin. Olen tällä hetkellä työssä oppimassa Homebasella, eli ohjaajaopiskelijana siellä.

Tero: Moikka. Tero Kinnunen ja Lahden Ice Hearts RY:ltä. Ice Hearts tekee ennaltaehkäisevää lastensuojelutyötä joukkueurheilun avulla. Toimitaan koulussa, lasten kotona ja viranomaisapuna. Järjestetään harrastustoimintaa. Toiminta on täysin maksutonta Ice Hearts -perheille.

Virpi: Olen Salmisen Virpi. Olen Monossa toiminut vapaaehtoisena reilun parikymmentä vuotta. Teen katupäivystystyötä. Aikanaan on alkanut Salppurin kisoista 1970, mutta sitten tämmönen säännöllinen päivystystyö ja katupartiointi nyt Lahdessa ja Hollolassa, niin on ollut sitten... Hollola tullut vasta muutama vuosi sitten, mutta Lahdessa sitten 90-luvulla. Sellaista. Lasten ja nuorten kanssa tehtävää, ennaltaehkäisevää päihde- ja mielenterveystyötä. Olipa sanahirviö, mutta kohdataan siis nuoria tuolla heidän omalla kentällään, niin sanotusti.

Arttu: Joo. Hei, mä olen Arttu Kärki ja toimin Homebasella ohjaajana. Olen aloittanut helmikuussa. Homebase on päihteistä toipuville matalan kynnyksen olohuone ja tällöinen tukipaikka, minkä ainoa pääsyvaatimus on se, että tullaan selvinpäin.

Virpi: Hyvä. Meitä on nyt vähän erityyppisiltä kentiltä, mutta asiakkaina siis lapsista nuoriin. Ehkä nuoriin aikuisiin. Minkä verran te näette, että on tarvetta tällöiselle toiminnalle? Osa on ihan säännöllistä toimintaa. Ice Heartsissäkin te kuljette sieltä lapsesta sinne aika pitkänkin matkan. Miten sitten Homebasella, teillä?

Arttu: Kyllä me nähdään, että tämä toiminta on äärimmäisen tärkeää. Jos ajatellaan päihderiippuvainen ihminen, kun hän lähtee hoitamaan sitä sairauttaan ja katkaisuhoidon kautta hakeutuu kuntoutukseen, pääsee kuntoutuksesta pois, ja pitäisi alkaa elää sitä uutta elämää, niin monen kohdalla tilanne on se, että kaikki sosiaaliset suhteet liittyvät sinne käyttömaailmaan. Käyttäviin ihmisiin. Ei ole välttämättä jäljellä ketään ihmistä enää päihdemaailman ulkopuolelta, mihin kiinnittyä. Silloin se ihminen on aika yksin. Hänellä ei myöskään välttämättä ole kokemusta, miten normaalia elämää eletään. Meidän asiakkaamme voi joutua opettelemaan kuntoutuksen jälkeen tavallisen elämän asioita jo siitä lähtien, että kaupassa ostokset kuuluu maksaa. Hän ei ole koskaan ehkä maksanut yhtäkään laskua elämässään mihinkään paikkaan, maksanut ostoksiaan, tai yhtään mitään. Tavallaan siinä, kun hänet pudotetaan kuntoutuksesta takaisin tuohon Trion kulmalle, annetaan asunto ja toivotetaan hyvää matkaa, että nyt sun elämä on kunnossa, että nyt sä voit alkaa tehdä unelmiasi totta, niin ne valmiudet siihen eivät ole vielä kauhean hyvät. Ja sitten siinä on semmoinen... Ei kaikilla, mutta hyvin monella on semmoinen entisen päihdeidenkäyttäjän häpeäidentiteetti. Siinä on aika vaikea tavallaan hakeutua mihinkään, kun on se entisen narkkarin leima. Me vastataan tavallaan siihen kohtaan. Meille ihminen voi tulla sen oman kokemuksen ja oman elämäntilanteen kanssa. Tulla hyväksyttynä kaikkine vaikeuksineen ja vahvuuksineen, ja opetella elämään sitä elämää päihteettömästi. Opetella, miten ollaan ihmisten kanssa. Opetella sitä, minkälainen ihminen itse on. Mistä asioista pitää? Missä on hyvä? Mihin kaipaa tukea? Mitä haluaa elämällään tehdä? Siihen me tavallaan vastataan. Me koitetaan vastata. Olla siinä ketjussa se, että ne kalliit kuntoutukset ja katkaisuhoidot eivät tavallaan mene hukkaan. Että se ihminen valmentuu sieltä meidän kauttamme sitten kouluun, työelämään, tai mikä se kenenkin polku on.

Virpi: Joo. Tuleeko ajatuksia tähän?

Miikka: No joo, mulle tuli mieleen tosta, että mitä Homebasesta on saanut. Yksi päivä tuossa tuli semmoinen ajatus, että silloin kun omassa nuoruudessaan olen alkanut käyttämään päihteitä, niin oma nuoruus, niin olen viettänyt enemmän aikaa niiden käyttävien ystävien kanssa, kuin oman perheen kanssa. Siitä tuli semmoinen ajatus, että on ollut ns. perhe. Se päihdepiiri on ollut mun perhe. Sitten kun miettii jotain vaikka läheisiä, jotka kärsivät siitä, että on joku päihderiippuvainen, niin sitten itse olen osittain ollut myös siinä, koska se oma ympäristö, ns. perhe, on ollut käyttävää. Ja sitten nähnyt, kun kaverit alkavat mennä syvemmälle ja syvemmälle. Sitten siitä on tullut se perhe. Siitä on tosi vaikea irtaantua.

Sitten, kun omaa perheeseen, biologiseen, ne yhteydet ovat olleet tosi väljät ja rikkinäiset. Sitten Homebase on ollut se, että kun sinne on mennyt, niin siellä on otettu vastaan silleen hyväksyvällä jutulla. Se on ollut iso pelastus, tietyllä tapaa.

Virpi: Saa olla oma itsensä. Sellaisena, kuin on.

Miikka: Niin, joo. Ei tarvitse peitellä mitään. Sinne, kun menee Homebaselle... Ekan kerran kun meni, niin oli se vähän shokki silleen, että kukaan ei kysele mitään, että mistä tulet, välttämättä, tai mitä sä täällä teet.

Virpi: Ovi on aina auki.

Miikka: Joo.

Virpi: Mietin sitä, että Ice Heartsista te kuljette sieltä... Ja varmaan vähän samoja, kuin Homebasessakin, tuo tuki. Kerro vähän siitä. Sanoit, että sen liikunnan kautta eteenpäin. Mutta jos oikein tulkitsin, niin myös niihin arkisiin asioihin se vaikuttaa aika paljonkin se teidän toimintanne. Niihin lapsiin ja nuoriin.

Tero: Kyllä. Ehkä minä tässä enemmänkin, että Ice Hearts yrittää parhaansa mukaan, että meidän asiakkaidemme ei tarvitsisi mennä Homebaseen, tai muuhun vastaavaan, tavallaan. Me aloitetaan kuusivuotiaiden lasten kanssa. Silloin rakennetaan ydiryhmä yhdessä paikallisten eskariopettajien kanssa, sosiaalityöntekijöiden kanssa, ja tulevan koulun rehtoreiden kanssa. Eli tavallaan sieltä löydetään niitä perheitä, mistä se huoli on huomattu jo varhain. Eli siellä voi olla esimerkiksi tätä sukupolvelta toiselle syrjäytymistä, niin yritetään sitä tavallaan estää. Siinä vaiheessa tiedetään, että vanhemmilla on ehkä pitkäaikaistyöttömyyttä, päihteiden käyttöä, niin tavallaan yritetään tarttua niihin mahdollisimman nopeasti. Ja tavallaan siitä tulee ehkä... Se kasvattaja on myöskin, se sama aikuinen on niiden samojen perheiden kanssa siitä 6-vuotiaasta sinne 18-vuotiaaseen asti. Eli totta kai siinä tulee myös vahva suhde niihin vanhempiin, ketä siellä on. Useasti on toki yksinhuoltajaitejä, tai on maahanmuuttajataustaisia. Se on sitten aina vähän erilaista. Mutta pyritään käymään kaikkien kotona myös säännöllisesti, että nähdään, mistä se lapsi joka aamu ponnistaa kouluun, niin osataan ehkä ymmärtää vähän paremmin sitä, että miksi se maanantaiaamu, tai joku muu voi olla vähän hankalampi. Et kun tiedetään, mitä siellä viikonloppuna on mahdollisesti käynyt. Ja tavallaan se tuki kun on koulussa siinä alkuvaiheessa tosi vahvana, mutta tavallaan siinä sä tutustut siihen lapseen, nuoreen ja perheeseen niin paljon, että sen jälkeen voidaan tavallaan vapaa-ajalle myös tuoda sitä tukea ja harrastustoimintaa. Ja sitten kaikkien mahdollisten viranomaisten kanssa, että pyritään olemaan niissä kaikissa palavereissa mukana. Useasti kuulee sitä, että vanhempi on sitä mieltä, että en mä oikein uskalla mennä tuonne. Taas ne mua syyttelee. Tai en mä muista puoliakaan, kun mä tuun sieltä pois, tai muuta. Yleensä se Ice Hearts -kasvattaja pyrkii olemaan aina mukana tavallaan ihan tukihenkilönä ja auttamassa. Sitten yhdessä mietitään, kuinka jatkossa näistä haasteista ehkä päästään eteenpäin.

Virpi: Joo. Tosi kiva kuulla tuollainen polku. Sitten Walkersin kanssa... Monossa ja Walkersissa vähän samaa on, että ollaan siellä nuorten kanssa ja nuori saa vapaaehtoisesti olla meidän kanssa tekemisissä. Kohdataan, jalkaudutaan sinne erinäköisissä tapahtumissa ja muuta. Kohdataan laidasta laitaan niitä nuoria. Monossa myös annetaan ensiapua ja ollaan kontaktissa huoltajiin, viedään kotiin päin ja siinä mielessä. Mutta se on hyvin pientä, jos miettii verrattuna näihinkin. Erityyppinen, se turvallinen aikuinen siellä arjessa.

Sanna: Joo. Meillä on just se hyvä puoli siinä, että on niitä aikuisia tarjolla nuorille, koska monet nuoret ovat tuoneet meidänkin illoissamme esille sitä, että onpa kiva tulla tänne, kun täällä on aikuisilla aikaa. Kaikilla nuokuilla ei pakosti ole silleen, että työntekijöillä olisi aikaa keskustella nuorten kanssa. Meidän tilaanhan nuori saa tulla päihtyneenä. Se merkitsee sitten sitä, että joku aikuinen on aina sen nuoren, tai sen nuorisoporukan kanssa sen illan ajan. Me ei tehdä automaattisesti heti sitä lastensuojeluilmoitusta. Me ollaan tästä Ankkuri-tiimin kanssa oltu yhteyksissä. He ovat sitä mieltä myös, että tosi hyvä, koska me vaan... Tai mä itsekin koen, että se on vaan ongelman siirtämistä seuraavalle taholle. Meidän tarkoituksena olisi tutustua siihen nuoreen. Me hyväksytään se nuori - ei niitä päihteitä. Se on se meidän pointti. ollaan huomattu jo se, että kun me annetaan sille nuorelle aikaa ja se saa kertoa niistä asioista ja omasta elämästään, ja me saadaan sellainen luottamuksellinen suhde, niin sen jälkeen se nuori saattaa muuttaa elämäntapojaan. Tai jotain saa siitä irti niin, että se helpottaa sen nuoren elämää, ja ne päihteet eivät ehkä olekaan niin näkyvällä osalla enää sitä elämää. Meillä on ihan ollut tosi hyviä esimerkkejä sellaisista nuorista, jotka kävivät... Joka viikko olivat juoneet jotain. Sitten me aina otettiin niistä koppia. Mä juttelin sen nuoren kanssa tosi paljon, otin yksilötyöhön ja muuta. Sitten loppujen lopuksi tajusi, että ei tässä ole mitään järkeä. Ja sai vielä sitten stipendin sinä vuonna koulusta ja jatkoi käymistä ihan selvin päin. Jotenkin siinä näkee sen, miten tärkeä se on, se turvallinen ympäristö. Ja se, että sulla on joku, joka kuuntelee aidosti. Ei vaan tavallaan silleen teennäisesti ole läsnä elämässä.

Virpi: Jos miettii näitä puheenvuoroja, niin kaikista nousee esiin se, että sä voit olla oma itsesi, olit sä nuoresta sinne aikuiseen. Sut hyväksytään sillä, mitä sä oot. Ja on se mahdollisuus olla... Musta oli kiva kuulla, että Homebasessa ei kyselty mitään, vaan saat tulla. Olla oma itsesi. Samoin Walkersissa. Mono kohtaa nuoria. Ice Heartsissa vielä se pidempi pätkä. Sitten tulee lapselle se kasvu siihen luottamukseen. Siihen aikuiseen. Osalla meidän nuorista, kohtaamista, ei aina ole niin positiivinen kokemus siitä aikuisesta. Saattaa joskus olla se niin sanotusti paha poliisi, joka joutuu rajoittamaan toimintaa, tai joku muu. Niin, sitten että on sitä semmoista vapaampaa ja avoimempaa, joka on omavalintaista. Mä näkisin, että meidän kaikkien tässä toiminnassa se on tärkeää, että sä saat valita tulla siihen.

Arttu: Joo. Haluaisin kysyä tai tuoda tämmöisen näkökulman tähän asiaan, että mitä nyt olen näiden päihteistä toipuvien ihmisten kanssa työskennellyt, niin siellä on hyvin semmoinen johdonmukainen ja looginen se tarina, jos ajatellaan sitä lapsuutta ja nuoruutta. Musta on ihana kuulla, miten nyt täällä olevat toimijat tavallaan pureutuvat juuri siihen

problematiikkaan. Tavallaan, jos ajatellaan... Otetaan tällöinen esimerkki, kuvitteellinen hahmo. Olkoon hän vaikka nyt Pave. Pavella on vähän ADHD. Paven vanhemmat ovat pitkäaikaistyöttömiä ja kenties vähän alkoholisoituneet. Asutaan lähiössä ja taloudelliset asiat eivät ole oikein kondiksessa. Koulussakin alkaa mennä vähän huonosti, kun Pave on pikkuisen ylivilkas. Mutta kukaan ei puutu siihen, koska vanhemmat ovat aina kännissä. Koulussa tulee vähän turpaan niin opettajilta, kuin oppilailta. Ja kotona tulee hiukan turpaan sitten, kun koulussa menee huonosti. Tämä on tällöinen aika klassinen tarina. Sitten Pave löytää sen päihdejengin ja ne päihteet. Päihteet voivat olla se ensimmäinen asia Paven elämässä, mikä helpottaa sitä oloa. Se tekee hirveän loogisen tavallaan siitä, jos ajatellaan nyt vaikka Walkersin asiakasta, että hän tulee päihtyneenä, niin se voi olla hänelle se ensimmäinen juttu elämässä, mikä jumalauta tuntuu hyvältä. Se on tosi surullista. Nyt tavallaan Ice Heartsit, Walkersit ja Mono, niin silloin kun siitä otetaan koppia ja on se aikuinen joka välittää, niin se antaa niitä korjaavia kokemuksia. Kokemuksia, että se lapsi kokee itsensä merkitykselliseksi, hyväksytyksi ja tärkeäksi. Ja tavallaan voi saada sitä helpotusta siihen pahaan oloon niillä keinoilla ja välineillä, minkä puutteesta se paha olo tavallaan kumpuaa. Ja se tekee sen käytön hyvällä onnella tarpeettomaksi, jos siihen päästään puuttumaan oikeassa hetkessä. On se sitten jalkapallovalmentaja, talonmies, erityisluokanopettaja tai nuorisotyöntekijä, niin se voi olla se varaisä, tai -äiti. Se voi olla se välittävä vanhempi, mikä saa sen lapsen suunnan kääntymään siinä elämässä. Mutta hirveän johdonmukainen se lapsen elämä on. Jos se tavallaan se päihdejengin antama päihde on parasta, mitä hän siihen astisen elämänsä aikana on yhteiskunnalta saanut, niin kyllä meillä on aika iso peiliin katsomisen paikkaa.

Tero: Ehkä tuossa vaiheessa vielä se tavallaan, että sä oot aina tervetullut sinne päihdejengiin ja kukaan ei välttämättä edes kysy sua mihinkään muualle. Siinä tavallaan tulee sitten nämä meidän jutut, on se sitten Ice Hearts, Mono, Walkers, tai mikä tahansa meistä, että joka viikko, tai lähes päivittäin joku kysyy, että tulisitko sä tänne. Hei, mennään kouluun. Mennään Ice Heartsin iltapäivätoimintaan. Mennään Ice Heartsin treeneihin. Mennäänkö käymään lätkämatsissa, fudismatsissa? Mutta sitten, jos ei kukaan kysy, niin ihan varmasti pysyy siellä tavallaan. Mutta sitäkin pitää jaksaa tehdä pitkäjänteisesti, koska vaikka kuinka moni kysyy, niin voi olla, että se vetovoima sinne tiettyyn porukkaan on vaan niin iso. Mutta jossain vaiheessa se lamppu sitten syttyy, että hei, onkohan tässä oikeasti mitään järkeä. Että mä voisinkin ehkä nyt mennä katsomaan, että mitä tuolla tapahtuu. Mitä nuo muut toimijat tekevät selvinpäin?

Sanna: Joo. Kuitenkin, kun meillä on jokaisella tarve kuulua johonkin ryhmään tai joukkoon, niin sitten yksinäiset nuoret saattavat jopa ajautua... Että sä saat sitä sosiaalista kanssakäymistä ja sitä yhteenkuuluvuuden tunnetta edes jostain, niin se voi olla myös se syy, miksi sä ajaudut vääränlaiseen porukkaan. Sen takia mun mielestä se onkin tosi tärkeä, että me tehdään tällaista työtä Lahdessa. Musta oli ihana, kun Arttu jotenkin summasi sen koko pointin, miksi me tehdään tätä työtä kaikki.

Virpi: Se on totta. Vielä uteliaisuuttani kysyn, että kerro mitä opiskelijana Homebasessa... Mitä sä voit siellä tehdä? Tämä on tyhmä kysymys, mutta mitä sä teet siellä.

Janne: Just tässä itse asiassa Artun kanssa puhuttiin yksi päivä, että mitä mun työkuvaan kuuluu täällä. Totta kai kolmen viikon jälkeen työkuvaan pitäisi olla aika selkeä, mutta mä en tee sellaisia perinteisiä nuorisotyönohjaajan ohjauksia varsinaisesti tuolla. Toki niitäkin on ollut, mutta pääsääntöisesti mun toimialueeni siellä on tällainen perusarjen asioihin ohjaaminen. Tavallaan siivoamiseen. Pyydän ruoanlaittoon mukaan ja paikoista huolehtimiseen. Ja sitten sellaiseen yhteiseen pelailuun, keskusteluun, olemiseen. Tämmöistä, mikä on ehkä lähempänä sitä asiakkaan omaa arkea. Totta kai mä pidän siellä joka päivä sellaisen Nippelitietovisan. Ihan vaan sen takia, koska mä itse tykkään siitä. Ja moni muukin tykkää siitä. Sanokaa, jos ette tykkää. Pidän niitä silti. Mutta se, että mä haluan mun omalla toiminnallani tuoda koko ajan sitä mitä Homebase hakee, niin sitä myös eteenpäin. Ja mä en halua tavallaan liikaa pönkittää sitä, vaikka toki se kuuluisikin siihen mun koko koulutukseeni, mutta koska se ei ole sitä mitä Homebase välttämättä hakee, niin mä en halua myöskään sitten tuoda liikaa sitä esille. Ja tämä on tavallaan hyvä paikka, koska... Tai on todellakin hyvä paikka. Homebase on ihan mahtava paikka. Mutta mulle opiskelupaikkana henkilökohtaisesti tämä on tosi hyvä, koska mä oon ollut kaikki aikaisemmat työssäoppimispaikat just nuokuilla ja tämmöisillä, missä mä oon päässyt kautta joutunut tekemään niitä ohjauksia. Paljon enemmän semmosia leikkiaiheisia ohjauksia, peliaiheisia ohjauksia, tai liikunta- tai taideohjauksia. Mutta tänne Homebaseen mä hain nimenomaan siksi, että pääsen harjoittamaan tätä mun kommunikaatiopuoltani.

Arttu: Saanko lisätä tuohon?

Janne: Saat.

Arttu: Meillä voi Homebasella käytännössä opiskelija ja myös henkilökunta, niin itsestä riippuen tehdä ihan mitä vain. Mä kerron kohta esimerkin siitä, että mitä se voi olla. Me yleensä joudutaan opiskelijoiden kohdalla pyöräyttämään kaikki uskomukset, mitä heillä on omasta työnkuvastaan, pääläelleen. Meillä työ tapahtuu, kaikki psykososiaalinen tuki hetkessä. Meillä on hirveän vähän ohjattuja, etukäteen ajastettuja ryhmätoimintoja. Ihminen tulee ovesta sisään, ottaa kupin kahvia ja kertoo, että voi vitsi, että niin meni pata jumiin viikonloppuna, kun asiat menivät näin, näin ja näin. Sitten siitä lähdetään sitä purkamaan. Ehkä esitetään muutama tarkentava kysymys, että mitä sä ajattelet, että miksi se nousi se viha noin paljon ja kiukku. Sitten siihen tulee muutama muu asiakas. Ne liittyy keskusteluun. Mulla on ollut ihan sama juttu. Sitten kohta huomataan, että me puhutaan jostain lapsuuden traumaattisen kokemuksen vaikutuksesta tämän päivän käyttäytymiseen. Meillä on aika avoin se keskustelukulttuuri. Ja tässä on se kohta, kun opiskelijan tai henkilökunnan täytyy olla läsnä. Sen täytyy hoksata, että tässä asiassa on nyt joku juttu. Ja esittämällä tietyn suuntaisia kysymyksiä me voidaan ohjata se asiakas itse löytämään sieltä omasta menneisyydestään ne asiat, miksi hän toimii niin. Ja tämä ei ole ihan helppo pala, jos ajatellaan, että on valmistumassa koulusta. Tämä on hirveän hyvä paikka opetella, mutta se

on haasteellinen. Meillä on onneksi ollut kaikki opiskelijat hirveän hyviä ja uskon, että he saavat paljon tästä. Mutta sitten siihen, että mitä voi tehdä, niin mä nyt lainaan Miikka vähän sun kokemustasi. Miikka tuli yhden ystävänsä kanssa kevättalvella, maanantaiaamuna Homebaselle, otti sen kuuluisan kahvikupin ja istui alas. Pojat sanoivat, että me tehtiin viikonloppuna uus biisi, että voidaanko me soittaa se. Mä olin, että soittakaa. Kuunneltiin se biisi. Mä olin, että mitä hittoa, että jätkät tekee näin hienoo musiikkia, et miksei me järjestetä omaa festivaalia. Siitä se ajatus lähti. Me saatiin Inspis mukaan tekemään sitä festivaalia ja meillä oli toukokuussa selvästi kesä. Musta oli upea nähdä, että ihmiset, kenellä se musiikin tekeminen ja esittäminen on ollut se semmonen kantava voima varmaan koko elämän, ja ehkä jonkinlainen haave, niin sitten kun ne kokosivat sitä esiintymislavaa sinä päivänä ja tekivät äänentoistoja ja muita, niin se kiilto siellä silmissä, kun ne pääsivät vetämään... Meillä kävi 300 henkeä siellä suunnilleen päivän aikana, niin ne pääsivät vetämään siellä lavalla, ja he olivat itse tehneet sen kaiken, niin kyllä mä sanon, että se oli upea hetki. Tavallaan, kun sai kulkea siinä mukana ja näki, kun ihmiset tavallaan hyvinkin lyhyellä toipumisella pääsevät askeleita kohti sitä unelmaa. Mikä vaan on meillä mahdollista, kun meillä on niin pieni ja matala se organisaatio. Kaikki, mikä menee tavoitteisiin ja budjettiin, niin... No, se on kekseliäisyyttä ja näin, niin kaikkea voi tehdä.

Virpi: Joo, toi on tosi hieno ja aika heittäytymistä. Ja 300. Sehän on aika huikea määrä tavoittaa porukkaa. Uskaltaako kysyä, että miltä se tuntui olla sitten siellä lavalla?

Miikka: Se oli ihan mielenkiintoinen kokemus, että kun tuli se keskustelu silloin siellä kahvipöydässä. Ei sitten itse ole ollenkaan edes kiinnostunut millään tavalla esiintymisestä, mutta siinä sai hyvän mahdollisuuden. Ja tässä on oppinut muutenkin elämässä, että mennään niitä epävarmuuksia kohti. Jos tuntuu joku juttu epävarmalta, niin sitten tehdään se homma. Siinä sai myös sitä tosi hyvin. Oppii omaa elämäänsä. Ja on sen jälkeen tullut muutenkin esiinnyttyä silleen. Eihän se kiinnosta ollenkaan eikä haluais, mutta tehnyt sen siitä huolimatta. Elämä on sitä.

Virpi: Vähän sinne mukavuusalueen ulkopuolelle, mutta tässäkin niin, että on tukea. On turvaa.

Miikka: Niin, nimenomaan.

Virpi: Se taas yhdistää kivasti. Tosi hyvä. Tuleeko mieleen jotain, jota joku haluais mainita? Mä luulen, että tämä aihepiiri on semmoinen, että me saataisi tästä tuntitolkulla keskusteltua, koska se osuu kaikkien sydämeen tätä työtä. Ja he ketkä osallistuvat, niin se antaa niin paljon, erityyppisesti. Ei muuta, kuin kiitoksia. Mä mietin, että tässä meillä on aika kattavasti ollut lapsesta ja nuoresta sinne aikuiseen. Ja ehkä mikä korostuu joka toimijalla, ja ne ketkä ovat olleet osallisena, niin se, että kokee olevansa tärkeä. Kiitos.

Salpaus. Ole hyvä.